

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. Y. narozený dne X,
státní příslušností X,
toho času pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Nábřeží 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20. 4. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2022, č. j. KRPP-24997-23/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2022, č. j. KRPP-24997-3/ČJ-2022-030022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 17. 2. 2022. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: ze své tvrzené vlasti, tj. Pákistánu, žalobce odletěl přes Turecko do Rumunska na pracovní vízum. V Rumunsku však nenalezl společnost, pro niž měl pracovat. Z Rumunska se nelegálně kamionem snažil přepravit do Itálie. Nakonec byl však v Německu při kontrole tamní celní správou zadržen a posléze na základě readmisní dohody předán žalované, neboť krátce před tím vstoupil na německé území z území českého. Územím České republiky žalobce ovšem pouze tranzitoval, nemá zde žádné příbuzné či známé. Ani adresu pobytu. ČR nepředstavovala pro žalobce cílovou zemi. Do rodného Pákistánu se žalobce vrátit nechce, a to kvůli sporu o půdu s příbuznými. Cestovní pas žalobce roztrhal ještě v Rumunsku, tam se zbavil též občanského průkazu.

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 60 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění, včetně nutné součinnosti s pákistánskou ambasádou. Na den 4. 4. 2022 se plánoval konzulární pohovor se žalobcem, kterého se měl zúčastnit konzul Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky společně s tlumočníci. Na poslední chvíli byl telefonicky konzulární pohovor zrušen z důvodu zdravotní indispozice řečeného konzula. Nový termín konzulárního pohovoru stanoví diplomatické zastoupení žalobcovy vlasti v nejbližším možném termínu. Žalovaná je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu odkázána na pákistánskou ambasádu. Ta jediná může ověřit žalobcovu totožnost a vydat mu náhradní cestovní doklad. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalovaná neuložila pro žalobcův úmysl vstoupit neoprávněně na území jiného státu.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítl zejména to, že vzhledem k nedostatečnému odůvodnění prodloužení zajištění je takovéto zajištění nutné považovat za nezákonné a odporující čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že žalovaná postupovala nepřiměřeně a v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů. Žalobce namítl, že napadané rozhodnutí postrádalo především náležité odůvodnění vedlejšího výroku stanovující délku zajištění. Co se týče bližšího časového odůvodnění, žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí chybí bližší odůvodnění přibližného časového rámce realizace dalších kroků, které budou při zohlednění mimořádné situace způsobené pandemií COVID-19 následovat v případě, že se podaří obstarat náhradní cestovní doklad. Z rozhodnutí žalované by mělo být zřejmé minimálně to, z čeho dovozuje možnost realizace nuceného návratu v rámci repatriálních letů (běžně uskutečňovaného v doprovodu policejní eskorty); zda se tyto lety realizují i z ČR nebo pouze z jiných zemí Evropské unie; jakým způsobem by tedy vyhoštění probíhalo (zda přímo letecky z ČR nebo by ještě navíc bylo nutné zajistit tranzit žalobce přes jiné země); a zejména jak dlouho by za této výjimečné situace trvalo obstarání nutných přepravních dokladů.
4. Žalovaná k žalobě podala vyjádření v následujícím smyslu: nesouhlasí s argumentací žalobce a je přesvědčena, že rozhodla v souladu s platným právem. U žalobce se z důvodu překážky na straně pákistánské ambasády nepodařilo ověřit jeho totožnost a zajistit náhradní cestovní doklad, a tudíž ani realizovat správní vyhoštění žalobce. Proto

přistoupila žalovaná k prodloužení zajištění. Žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštního opatření, neboť žalobce na území ČR nemá žádnou adresu, ani finanční prostředky k zajištění ubytování a nemá cestovní doklad, který, jak sám ve výsledku uvedl, úmyslně v Rumunsku zničil. Podle čerstvých zpráv se ověřením žalobcovy totožnosti již zabývá ministerstvo vnitra jeho vlasti.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 17 A 6/2022-19 ze dne 31. 3. 2022. Žalobce z podstatné části zopakoval svou žalobní argumentaci z předešlého řízení, aniž by závěr řečeného rozsudku zohlednil. Postačí jej v této části na dřívější rozsudek odkázat.
7. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014].
8. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevylučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval NSS s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
9. K námitce stran rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: odkazované ustanovení říká, že nelze člověka zbavit svobody kromě případu, jaký představuje *„zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“*. Žalobce, jak prokázala v jeho věci jednotlivá správní a soudní řízení, byl zadržen v Německu poté, co ukrytý v nákladním automobilu přicestoval z Rumunska přes další státy EU, včetně ČR, bez osobních a cestovních dokladů. Po předání české policii vypověděl, že doklad totožnosti vyhodil, k území ČR nemá žádný vztah, záporně odpověděl na otázku, zda má finanční prostředky k pobytu a k případnému vycestování. I ve výsledku dne 18. 2. 2022 trval na Itálii coby konstantním cíli své cesty. Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, existuje mj. tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (vizte rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52). Žalobce tímto splnil podmínku k svému zákonnému zajištění.
10. K námitce stran realizovatelnosti vyhoštění: v konkrétním případě žalobce není vyloučen předpoklad ověření totožnosti a vydání náhradních dokladů, což žalovaná ověřovala i u zastupitelského úřadu. Z ničeho neplyne, že by žalovaná sama postupovala

liknavě. Skutečnost, že ověřování totožnosti a obstarání náhradních dokladů ztěžuje zastupitelský úřad země původu žalobce, pak je zákonem výslovně předvídaným důvodem pro prodloužení zajištění [§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], takže zjevně jde o omezení osobní svobody na základě zákona (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Nepřiměřenost takového *prima vista* zákonného omezení pak dána není, protože žalovaná správně a přilehavě poukázala na to, že problémy s identifikací způsobil především žalobce. Jestliže se zbavil dokladu, aby tím pro sebe získal prospěch v podobě ztížené identifikace, je namístě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne ze dne 21. 2. 2020, č. j. 17 A 24/2020-36).

11. K námitce stran vlivu epidemiologické situace na realizaci vyhoštění: i s přihlédnutím k postupnému rozvolňování protipandemických opatření pokládá soud za nedůvodné žalobcovy obavy v této otázce.
12. K námitce stran doby zajištění: pro soudní přezkum je podstatné, zda existovaly právní a skutkové důvody pro zajištění v době rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a zda žalovaná při stanovení doby zajištění nezneužila správní uvážení nebo nepřekročila jeho meze (vizte rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Věcné důvody pro zvolenou dobu zajištění žalovaná v dostatečné míře uvedla. Nelze-li určit s přesností délku jednotlivých fází přípravy vyhoštění, pak proto, že je napřed nutné ověřit totožnost žalobce v součinnosti se zastupitelským úřadem jeho (tvrzené) vlasti. Komplikovanost tohoto procesu jde za žalobcem, jenž, jak sám přiznal, zničil své osobní doklady. Pakliže by zde soud argumentaci žalobce akceptoval, zvýhodnil by ho „odměnou“ za jím doznaný protiprávní postup (likvidaci dokladů). A tím nepřímou znevýhodnil každého z potenciálních účastníků, přesněji žalobců, kteří svými doklady řádně disponují. Nikdo nemůže nabýt komparativně silnějšího právního postavení pro svou neúctu k právu.
13. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. května 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně